

Перші канікули

Олег Буцень

Вовка не ввійшов, а влетів у кімнату. Ще від дверей він кинув портфель на диван, а сам закружляв навколо стола у неймовірному танці, який танцювали, напевно, лише предки людства.

— Ленко! Ура! — заверещав він на всю кімнату.

— Тихше, божевільний,— скривилася сестра, затикаючи пальцями вуха.

— Нас відпустили!

Він з розгону стрибнув на диван, перевернувся на спину і на радощах замахав у повітрі ногами.

— Вставай зараз же! Подушки пом'яв. Ось прийде мама, вона тобі дасть,— накинулася на нього Лена.

— А я тепер відпочиваю!

— Подумаєш, стомився. Лише рік провчився — заморився, бідолаха. Вставай зараз же!

— А якщо не встану? — почав дратуватися Вовка.

— Тоді заробиш.

— Злякався дуже,— за звичкою огризнувся Вовка, але з дивана все-таки підвівся. Не варто було псувати хороший настрій з-за якихось дрібниць, а посперечатись з Ленкою він ще завжди встигне.

— Ленко, ти не сердься на мене: це ж мої перші канікули. А у тебе їх було вже п'ять.

— Канікули не для того, щоб ходити на голові і все в кімнаті перевертати.

Вона принесла з кухні довгу щітку, зсунула в куток стільці і заходилася прибирати.

— Уявляю собі, що це буде в домі за три місяці!

— Нічого особливого, — вже спокійніше сказав Вовка, у якого перший приступ радості минув.— Я зроблю собі розклад, і буде порядок.

Помовчавши трохи, спитав:

— А ти мені допоможеш його скласти?

— Тобі? Не заслужив.

— Ленко, не будь такою вредною. Я ж хочу, щоб усе було добре.

Але вона навіть не глянула на нього.

— Ще сестра зветься,— скопив губу Вовка,

— Ну, добре, добре. Тільки відчепись,— буркнула Лена.— Мені треба в кімнаті прибирати і уроки ще зробити. Тікай ввідси!

Вовка не примусив себе двічі упрощувати. Бо знав: загайся на хвилину — відразу роботу знайде: відра із сміттям винести чи ще щось. Він, не роздумуючи, грюкнув дверима і подався у двір.

Увечері Вовка сів за письмовий стіл, вирвав з зошита чистий аркуш паперу і почав

писати розклад. Але поморочившись з півгодини, переконався, що це справа нелегка. І він покликав сестру.

— Що, не виходить? — спитала Лена, зазираючи через його плече.

— Ні,— щиро признався Вовка.

Вона присунула стілець і взяла ручку.

— Підйом,— почала вона,— у вісім нуль-нуль.

— Ленко, так це ж рано.

— Ну, а як же ти думав? На годину пізніше будеш уставати.

— Що ж я буду так рано робити? — почав благати Вовка.

— На цілу годину спатимеш більше,— стояла на своєму сестра.— Хіба цього мало?

— Мало. Я ж тоді в школу ходив, а тепер відпочиваю,— гаряче сперечався Вовка.—

Для чого ж тоді канікули?

— Принаймні не для того, щоб вилежуватись,— суворо відповіла Лена.

— Це тобі завидно, от ти і злишся.

— Вовка! Я з тобою серйозно говорю, а ти дурня корчиш.

— Ну добре, пиши.

Він зітхнув і вирішив мовчати, сестри ж бо все одно не переспориш.

— З восьмої до восьмої тридцяти — фіззарядка і туалет. У вісім тридцять — сніданок,— продовжувала писати Лена.

Так поступово було написано увесь розклад. Відвели час навіть для футболу. Та як уже старалася Лена, все-таки дві години нічим не могла заповнити. Довелося лишити їх на Вовчин розсуд.

Наступного дня Вовка прокинувся рано. Спати як на зло не хотілося, хоч skleю очі!

Полежавши трохи, поки годинник не пробив вісім раз, Вовка встав.

— Молодець, так і треба,— похвалила його сестра.

З умиванням і сніданком теж уклався. А от потім, коли мати і батько пішли на роботу, а Лена до школи, порозумітися з розкладом стало дуже важко. Чомусь страшенно не хотілося робити саме того, що в ньому було написано. Та й якось сумно зробилось, наче хтось примушував ходити по лінійці. Виявилось, що багато чого не можна.

Вовка сів за стіл і ще раз уважно перечитав свій розклад. Але від цього не стало легше. Він розчаровано махнув рукою і пішов у двір до товаришів.

Коли Лена повернулася зі школи, Вовки не було вдома. Мати сказала, що він прибігав, похапцем поїв і більше не приходив.

— Я навіть починаю хвилюватися, може, з ним що скоїлось!

— Нічого з ним не станеться, прийде. Він же тепер відпочиває,— ущипливо відказала Лена.

Вовка приплентався тільки ввечері. Стомлений, розхристаний, але веселий і щасливий.

— Ох і надавали ж ми їм, Ленко!

— Кому? — не зрозуміла сестра.

— Та тим, з тринадцятого будинку. У футбол. Одинадцять — чотири! Здорово?

Але, побачивши прискіпливий погляд сестри, зразу замовк і потупив очі.

— Леночко, ти не ображайся, — сказав він лагідно, як завжди, коли відчував себе винуватим.— Ми, напевно, поганий розклад з тобою зробили. Важко укластися.

Потім зітхнув і замислено додав:

— Ось прийде татко, я його попрошу...